

FAMILIEN HANSEN FESTER

ved Hans Jørgen Knudtzon

UNDER DENNE OVERSKRIFT kunne man i B.T. for mandag den 17. juni 1957 læse følgende, forfattet af **Keith Keller**:

»I week end'en var jeg indkaldt til »familie-opløb« af de mere omfattende. Vi blev 204 i alt. Det var familien Hansen, der havde blæst tropperne til samling.

Alle Hansen'erne var der: Baronesse Karen Blixen-Finecke, fabrikant Westenholz, forfatteren Piet Hein og hans yndige kone, den svenske skuespillerinde Gerd Ericsson, de engelske godsejerdøtre Nodie og Meg Berry, tidligere direktør for Grønlandske Handel Eske Brun og kunsthistorikeren Aage Marcus.

Hansen-familien var selvfølgelig ogsaa repræsenteret af jazzmanden Harald Grut, arkitekt Birthe Rohweder, flere konsul'er med efternavnet Grut, adskillige Tesdorpf'er, Bernhoft'er, Hess-Thaysen'er, Kopp'er, Knudtzon'er og Malthe-Bruun'er.

Alle 204 nedstammede fra – eller var gift med medlemmer af – den familie, etatsraad A.N. Hansen grundlagde i begyndelsen af forrige aarhundrede sammen med præstedatteren Emma Eliza Grut fra den engelske kanal-ø Guernsey – der hvor ogsaa det gode racekvæg kommer fra.

De 204 var kommet sammen fra Bangkok, Los Angeles, Malmø og Skotland samt fra de fjerneste egne af Danmark for at demonstrere, at de var lykkelige for Hansen-slægtskabet, selvom kun tre-fire stykker stadig bar det gode navn. Blandt de faa helt uforfalskede Hansen'er var slægtens ældste nulevende – konsul Folmer Hansen.

En del af festen blev fejret i den villa, A.N. Hansen byggede, og som nu er museet i Øregaards-parken. Her tog Karen Blixen – trods de mange aars sygdom, der har bragt hendes vægt ned paa 68 pund – sig en svingom med sin nevø, flyverløjtnant Tore Dinesen, søn af Thomas Dinesen, Victoria Cross-indehaveren.

Under en middag holdt Piet Hein en dybt alvorlig tale, der til dels gik ud paa, at en slægt kun var noget værd, hvis hvert slægtled sørgede for at skabe et nyt klimax i stedet for blot at køre paa frihjul ned fra det bjerg, forældrene havde skabt. Et muntert indslag i talen var dette lille gruk:

Den Hansenske hemmelighed

To store egenskaber frem for alt,
de mange dyder ufortalt,
har gennem tiden gjort os Hansener stærke:
det faktum, at vor slægt er Jordens salt,
samt den charmerende beskedenhed,
vi bærer dette med, idet vi ved,
at det maa alle folk jo dog bemærke.

A.N. Hansen-slægtens livskraft blev baaret tydeligt til skue midt i festlighederne. En moder maatte forlade bordet for at tage hjem og amme. En anden blev hentet i ambulance for at naa af sted til fødeklinikken.«

Og artiklen var ledsaget af nogle foto's, bl.a. ét hvor man ser slægtens ældste, konsul Folmer Hansen, der bliver budt velkommen af de yngste, Helle og Merete Skjerbæk og Benedicte Stage.

Der må være mange af slægtens medlemmer, der i dag kan huske dette slægtsmøde, lørdag den 15. juni 1957, selvom der var fastsat en minimumsalder på 12 år. – Slægtsmødet kom i stand efter nogle års overvejelser, på initiativ af Folmer Hansen, Ada Reventlow, Harald Knudtzon, Gerty Ege, Aage Grut, Sven Torben Westenholtz og Vibeke Malthe-Bruun. Disse initiativtagere arrangerede, at man kunne mødes på Øregaard kl. 17 til samling i stuerne, hvorefter der kl. 18.30 var uformel spisning og fortsat samvær i Hellerup Klub. Prisen var 12 kr. pr. deltager. – **Vibeke Malthe-Bruun** bød velkommen på Hellerup Klub og bad, efter nogle praktiske bemærkninger, de 204 værter drikke med de 204 gæster.

Alfred Grøn, der var toastmaster, gav først ordet til **Folmer Hansen**:

»Jeg vil gerne have Lov til at minde om et lille Ord af en af Napoleons Generaler, Junot. Da han blev Hertug, som alle Mennesker blev dengang, var der nogen, som ville drille ham og sagde: Hvor kan det være, at hverken din Fader eller din Bedstefader eller nogen anden i din Familie var Hertug? Hertil svarede han: »Moi, je suis ancêtre«. Noget lignende kunde Grandpapa have sagt. – Han var den fødte Forfader, og vi bør alle være ham taknemmelige for hvad han har efterladt os.

Der var i min Ungdom en vittig og lidt skarp Herre i København, som sagde: »Der gives tre Slags levende Væsener: Menneskene, Dyrene og Familien Hansen.« I hvert fald tror jeg man kan sige, at denne slægt har sit særlige Præg. De, som har kjendt de 8 Brødre og de 3 Søstre, som vi nedstammer fra, og skimtet Grandpapa, vil sande dette og vil beklage, at ingen af de store

Forfattere fra den tid har kendt dem – jeg tænker lidt paa Balzac, en smule paa Zola og meget paa Galsworthy. Jeg tror, der kunde have været skrevet en udmærket Slægtsroman om denne Afart af de levende Væsener.

Jeg mindes, at jeg engang havde været sammen med en dansk Ven og en engelsk Dame. Da hun nogen Tid efter traf ham, spurgte hun: »How is Mr. Hansen?« – »Which Mr. Hansen?« »Oh, are there several?« – Der har jo aldrig været Mangel paa Bærere af dette Navn, endskjønt der vistnok i dag ikke findes mere end 4 eller 5 indenfor Familien.

Hvadenten vi nu hedder det ene eller det andet, saa er denne Sammenkomst et glædeligt Tegn paa det Sammenhold, der endnu findes. Alt er jo foreløbig løbet af uden alt for store Stridigheder. Hvilket maaske ligger i, at vi ikke har set alt for meget til hinanden!

Jeg vil gerne slutte disse Bemærkninger med et Leve for de yngste, den saakaldte 6'te Generation. Gid de maa tage Eksempel efter saadanne gode Egenskaber, som de maatte se hos de gamle – og lade sig advare af de slette, som sikkert findes.

De unge leve !«

Derpå holdt **Edmund Grut** følgende tale:

»Mon det ikke er kommet som en overraskelse for de fleste af os, at denne familiesammenkomst har kunnet samle så mange af familiens medlemmer? Vi er jo dog efterhånden langt fra det fælles ophav, med meget indgiftet blod i årene, andre tilknytninger der drager. Ikke desmindre er der altså så meget samhørighedsfølelse blandt A.N. Hansens efterkommere, selv i femte og sjette led, at så mange af dem har haft lyst til at bruge tid og penge på at komme sammen og studere hinanden. Det viser, hvor livskraftig den slægtstradition er, som binder os sammen, og særlig for de yngste iblandt os – og det er de vigtigste, når alle slægtens grene nu samles for første gang i mange år – kan det måske have sin værdi at trække linierne op for, hvad den tradition består i, og hvordan den er opstået.

Hvad A.N. Hansens efterkommere har arvet af betydelige egenskaber kom utvivlsomt fra ham og ikke fra grandmama. Jeg siger udtrykkeligt **betydelige** egenskaber, ikke nødvendigvis **gode** egenskaber i menneskelig forstand. Dette være sagt uden forklejning af grandmama, som sikkert var et yndigt menneske. Men betydelig var Grut'eren på Guernsey bestemt ikke. For nogle år siden besøgte jeg Guernsey for at se på familiens vugge og resterne af den ægte vare, de vaskeægte Grut'er. Det var et noget nedslående resultat. Efter 400 år på øen findes der ikke i det historiske arkiv i St. Peter Port et eneste spor af nogen betydelig indsats af en Grut, og det til trods for at de har været holdne folk, som har siddet i øens råd i utallige generationer. Min kone spurgte en sød gammel dame af familien på øen »tell me«, sagde Sibs, som efter 25

års ægteskab med en Hansen gerne vilde til bunds i sagen, »tell me, are the Guernsey Grut's just as hottempered as the specimens in Scandinavia?« – Den gamle dame så forbavset ud: »Oh no«, sagde hun, »we are a very placid family«. Det rammer vist hovedet på sømmet. Fra den side er der næppe kommet megen dynamik, og bortset fra et vist angelsaksisk præg i udseende og smag, har børneflokkens nok ikke arvet mange af deres karakteristiske egenskaber fra grandmamas side.

For placid var hverken grandpapa eller hans efterkommere. Utvivlsomt var han en mand med temperament, vanskelig sikkert også til tider, vant som han var til at se alt lykkes for sig og at se alle lystre sig. Det er vel også rigtigt, når det siges om ham, at han havde ondt ved at tåle andres meninger ved siden af sin, og at han kunne være stivnakket indtil stejlhed, kort for hovedet og utilgængelig. Men han følte varmt og stærkt for sine nærmeste og for sine medmennesker, og det nævnes ofte, at han trods sin særhed og stejlhed dog var et hjertevindende menneske. – Jeg kunne have lyst til, for at belyse forholdet mellem grandpapa og grandmama, at læse en passus op af et brev fra fader til mig, skrevet kun en måned før hans død. Han skriver:

»Nu jeg tænker over det, undrer det mig, at vi hørte så lidt om grandmama hjemme, men når vi gjorde det, var det altid hendes blide elskelige naturel, der blev fremhævet, aldrig hendes intelligens eller åndsevner. Hendes ægteskab har sikkert været fuldkommen lykkeligt, med grandpapa som den altdominerende og bestemmende partner, men grandmama har med sit naturel vist aldrig ønsket det anderledes. Grandpapa elskede hende jo også højt, og bar hende på en vis måde på hænderne, selv om han vilde være den der kommanderede og var meget hid-sig.«

Så meget om forholdet mellem de to. I øvrigt har det altid forekommet mig ejendommeligt, at en af grandpapas mest karakteristiske egenskaber ikke gik i arv til et eneste af hans børn. Jeg tænker på hans dynamiske skabertrang til stadig at bygge op, virksomhed efter virksomhed på de mangfoldigste områder: handel, skibsfart, industri, landbrug, en utrættelig driftighed, som vel nok er det, man først og fremmest fæster sig ved, som det karakteristiske for manden. Den side af hans væsen er som sagt ikke gået i arv – om man dertil vil føje »desværre« beror på, hvor megen værd man tillægger materiel fremgang. For temperament og personlighed arvede børneflokkens fra ham i rigt mål.

En ener var grandpapa, næppe nogen selskabsmand udover det strengt nødvendige, vel knap nogen familiemand – hans egen slægt kom aldrig i hans hjem, end ikke hans broder nationalbankdirektøren, med hvem han dog havde meget at gøre i sin virksomhed. Det er til næste generation, man skal gå for at søge familiefølelsens tilblivelse. Det var i denne søskendeflok af anden generation, livlige, selskabelige, rettænkende, retlinede, renlivede i

handel og vandel, der først udvikledes den stærke familiefølelse, fornemmelsen af at have et fælles særpræg, et kendingsmærke.

De var stærke personligheder, som satte deres præg på omgivelserne, og de var sig det bevidst. Typen var også let at genkende: det karakteristiske organ, som folk endnu i dag påstår, man kan kende en Hansen på, det angelsaksiske ydre i type og klædedragt og de, ak, for korte ben, som nu har ærgret familiens medlemmer i flere generationer – jeg tror det var onkel Svend Aage af Alfred-grenen, som sagde: »Det er umuligt at være en gentleman, når man ikke har lange og lige ben!« – Det mente nu anden generation ikke; de bar deres korte ben med oprejst pande og var stolte af deres særpræg. De havde et adelsmærke, som bandt dem sammen, og som vi, sene tiders slægter, fornemmer, som det der giver klanen dens berettigelse: de havde stærke meninger om ret og uret, og de havde deres meningers mod, sagde deres mening på tværs af alle opportunistiske hensyn. De havde samfundssind, og de var usvigelig sandhedskære. De efterlevede Polonius' råd til Laertes ved afskeden mellem fader og søn, ofte citeret men sjældent efterlevet: »This above all, to thine own self be true, and it must follow, as the night the day, thou canst not then be false to any man.« Det var, hvad de bar i deres skjold.

I øvrigt skændtes de, så det osede om dem og hang sammen som ærte-halm. – Og det samme har familien gjort lige siden. Men familiefølelsen, klanens sammenhold, levede videre lige stærkt også i næste generation, den tredje, og det var ikke frit for, at vi i vor generation – den fjerde – reagerede noget imod familieklistriet. Dertil kom jo så, at familien efterhånden var spredt som avner for vinden: i Asien, i Afrika, i Amerika og i mange af Europas lande, og at den var blevet for talrig til, at alle dens grene kunne komme sammen.

Men netop fordi de centrifugale kræfter nu er blevet så stærke, er der grund til at holde det positive og værdifulde i familietraditionen levende hos slægtens yngste, og derfor er der al grund til at glædes over den store tilslutning til den udmærkede idé at samle alle familiens grene her i aften.

Lad os da håbe, at familiens sammenhold må vedvare, og at det må bygge på det, som først skabte familiefølelsen, klanen: samfundssind, stærke og ærlige meninger og mod til at forfægte dem. Så har familiefølelsen sin berettigelse.«

Herefter var det tid til en sang, og en sådan havde **Erling Grut** digtet:

1. Melodi: Flickorna i Småland.

Paa Øregaard man ser i dag en sælsom Revue
af Folk, som stævned' hid fra fjern og nær, fra Land og By.
Hvem er det mon, hvad vil de her, hvor kommer de fra?
Hvad er det for en Skare, og hvad samler den i dag?
Det er A.N. HANSENS ædle Æt, som her har rendez-vous,
den ædle Æt er vokset godt, dog føler vi endnu,
at de Slægtskabsbaand, der samler, ikke helt er kappet a'
og derfor mødes vi paa Øregaard, her i Da'.

2. Melodi: Marken er mejet.

Nu er vi samlet, saa udnyt din Chance
til at suge Næring af det store Aandegys.
Klogskab og Ynde er her i Balance.
Hvorfor sætte Skæpper over alle vore Lys?
Vi er gode nok
ret en prægtig Flok,
maales kan vi kun med vores egen Maalestok.

3. Melodi: Menuet af Elverhøj.

Blandt os, der samles her i Da'
er fire Led i Kæden
af A.N.' Descendentia
og stor er Samlingsglæden.
De ældste blandt os, tredje Led,
– kun faa er nu tilbage –
erindrer fra en svunden Tid
de gode gamle Dage.

4. Melodi: En Sømand har sin Enegang.

Det fjerde og det femte Led er Slægtens Hovedpart,
at Kvantitet og Kvalitet forenes, det er klart.
Det sjette Led vi hilser stolt,
den nye Slægt in spe,
som brede skal paa Jordens Bold
den Hansenske Idé.

5. *Melodi: Auld lang syne.*

Should auld acquaintance be forgot, skal Sammenhold forgaa?
Skønt Tiden spreder Slægten vil den røde Traad bestaa.
Den spinder gennem alle Led det Baand vi bygger paa,
usynlig den dog findes, og kan aldrig helt forgaa.

6. *Melodi: Fødselsdagssang – Og dette skal være ...*

Og dette skal være Familien til Ære, Hurra!
Den gamle, den unge, den tynde, den svære, Hurra!
Al Ufred la'r vi ligge,
Familieskaalen vi drikke,
Hurra, Hurra ! Den Skaal var bra'
Hurra!

Efter dette festlige indslag – som også er holdt i hævd ved senere familie-møder – fik **Piet Hein** ordet:

»Kære Med-Hansener. Og Mod-Hansener.

Det siges om Den Danske Statsradiofoni, at for at være knyttet til den er det ikke nok, at man har talefejl – det skal være paa en bestemt maade.

Slægten Hansen taaler – naturligvis – paa mange maader (maaske paa alle) sammenligning med Statsradiofonien.

Om denne institution – altsaa slægten Hansen – siges det, at for at være en ægte Hansen er det ikke nok, at man er tosset, det skal være paa en bestemt maade.

Jeg har dementeret denne paastand, hvor som helst jeg er stødt paa den, for ganske vist ligger der jo dén dybe sandhed i den: at det er ikke alle maader, der er ægte Hansenske – og man maa alvorligt advare mod efterligninger! – men det er perfid bagtalelse, at der kun skulle være én ægte Hansensk maade at være tosset paa.

Se Jer om! Der er rigt spillerum for individet.

Hvad er da det fælles i denne mangfoldigt varierede ægte Hansenske maade?

Ja, mon ikke vi finder noget af svaret allerede ved slægtens udspring.

Hvergang Grandmama igen maatte fortælle Grandpapa, at hun ventede sig, kom han i sit tordnende humør – hvorefter han skænkede hende en ud-søgt brilliantkæde.

Jeg fik engang i Amerika forevist en ny elektron-hjerne i funktion. – Professoren, som viste mig den, fodrede data ind i den med hulkort og bad den beregne banen for en kunstig maane i en afstand af 300 miles fra Jorden med en hastighed af 50 m/s og en anden i en afstand af 600 m med en hastighed af 12½ m/s.

Da videnskabsmanden slog strømmen til, og beregningen skulle starte, skete der en kortslutning – noget i maskinen hvædede og spruttede ild i et par minutter, og lige da han skulle til at opgi at faa den til at fungere, gik den i gang. De tusinde radiolamper værelset rundt blinkede, den regnede i 28 sekunder – og saa kom der ud af svarapparatets hulkortsprække beregningsresultater m.h.t. en maane i 300 m's højde med hastigheden 50 m/s og en maane 600 m oppe med $12\frac{1}{2}$ m/s og desuden – hvad der slet ikke var spurgt om – én i 300 m's højde med $12\frac{1}{2}$ m/s og én i 600 m's højde med 50 m/s.

Den sidste maane faldt strax ned paa Jorden, og den næstsidste røg lige ud i verdensrummet og faldt ind i solen – men deres baner viste sig af stor interesse for rumfarten, og de første to var udmærket anvendelige maaner.

Med andre ord: elektronhjernen rasede, ytrede sin selvstændige personlighed og præsterede derefter, efter egne linier, langt mer end der var bedt om.

– Ved De hvad det var? spurgte elektroprofessoren.

– Ja, tænkte jeg, det var en ægte Hansen.

– Det var, svarede professoren selv, en kontrær kapacitet.

Det kalder de det altsaa dær ovre.

En kontrær kapacitet! Det er jo et rigtigt udmærket udtryk, naar man ikke har det enkle begreb og ord: en ægte Hansen.

Man træffer – stedvis – paa den Hansenske aand i den ikke-Hansenske del af verden.

I samme interplanetariske forbindelse viste en amerikansk astronom mig en meteorsten paa størrelse med en motorbaad og fortalte meget apropos sin danske gæst, at den var hentet ned fra Grønland. Jeg kunne ikke la vær at bemærke: – Altsaa en mundsmag af Dansk territorium!

– Aah nej, svarede han, den er af Amerikansk opfindelse ... den er kommet ude fra universet.

Det var jo en typisk Hansensk bemærkning. I sin selvfølgelig selvfølelse og i sin beskedne beskedenhed.

Man kunne maaske formulere noget af forklaringen paa denne Hansenske kapacitet i følgende epigram om

Den Hansenske hemmelighed –

To store egenskaber frem for alt,
de mange andre dyder ufortalt,
har gennem tiden gjort os Hansner stærke:
Det faktum, at vor slægt er Jordens salt,
samt dén charmerende beskedenhed,
vi bærer dette med, idet vi véd,
at det maa alle folk jo dog bemærke.

Hvad er det man arver, naar man fødes i en slægt, som slægten Hansen?

Ja, de mennesker her i verden, som arver gods og guld, de faar at vide, at de arver noget – og det gør de ogsaa.

Og de som fødes i det saakaldte proletariat – forsaavidt dét eksisterer! – de faar at vide, at de ikke arver noget – og dét er galt. For de arver virkeligheden, fundamentale materielle maal, som det er værd at kæmpe for.

Men de som fødes som børn af intellektuelle eller kulturelt betydningsfulde mennesker, mennesker hvis indsats er af personlig art – de faar tudet ørerne fulde af, hvor meget de arver – og det er galt. Det de arver, er nemlig kun noget for den som har noget at lægge til.

Dét deres forældre ejer, er »strengt personligt, kan ikke overdrages«, som et adgangskort til Tivoli, sans comparaison – det er noget helt andet for dem som overtar det end for dem som har bygget det op. Hvis man ikke fornyr det, som en lotteriseddel, forfalder det. Det er nok en slags guld, men det er et troldguld, som forsvinder ved solopgang.

Man kan ikke ta den ydre form i arv. Man maa efterligne det indre. Og dét vil ofte føre til, at man gør noget helt andet og paa en helt anden maade end forrige generation. Man staar paa dens skuldre; man er i en anden situation: man er ikke som dén og man gør ikke som dén, men man gør som den ville ha gjort i Ens – nye – situation. Og det bliver noget helt andet.

At mennesker misforstaar dette og lever paa den ydre arv, er det som gør at saa mange – present company excepted, altsaa udenfor slægten Hansen – saa mange som synes at være opbyggende og bevarende generationer, i virkeligheden viser sig at holde frihjul ned ad bakke fra deres forældres kulturelle stade.

Der ligger noget af hemmeligheden i slægten Hansen, noget af dens særegne styrke, i en replik som jeg engang fik med, som en velsignelse fra forrige generation, da jeg havde sat mig op imod den og gik mine egne veje. Modstanden smeltede, og som en hilsen fra hele slægten faldt ordene:

– Hvor du dog ligner os, naar du trodser os.

Generationsskiftet skete i fjor i én gren af vor fælles slægt paa en ganske særligt følelig maade.

Min mor døde. Og indenfor samme uge fødtes vores lille søn Jotun. Det faldt saadan, at min mors jordiske rester blev baaret ud af huset samme dag som vores lille barn, senere, blev baaret ind.

En ven af os sendte os i den anledning et brev uden et ord men med to smaa ting i – som blev til et kort digt, som jeg gerne vil ha lov at læse her som et udtryk for følelsen af slægtssammenhængen og for taknemmelighed baade overfor gangne generationer i slægten – og mod den kommende.

Døden og livet drog ind i vort hus
i sommer paa samme dag.
Én bar vi ud og én bar vi ind
tæt som to bølgeslag.
Mange formørkede sorgens aar
græd ned gennem husets grund
og morgenskæret af nyfødt liv
stod der i samme stund.

Livet selv løste døden af
som tog paa det samme spor.
Timer hvor glæde og sorg blev eet
søgte forgæves ord.
Og én som vidste hvad ord er værd
i stunder af virkelig vælde
sendte vort hus i et ordløst brev
en hvid vild blomst og en bjælde.

En nær ven af mig, som nu er død, ingeniør Vilh. Marstrand, sønnesøn af maleren Vilh. Marstrand, blev engang ved en præsentation mødt med ordene: – Aah, saa tilhører De jo dén slægt som kulminerede for to generationer siden!

Dertil svarede Vilh. Marstrand d. Y.: – Saa maa den sgu kulminere om igen!

Jeg vil ikke slutte med et leve for A.N. Hansen og Emma Eliza Gruts slægt – for hvad er det at leve! Hvis man kun gør dét kan man lisaagodt la vær.

Jeg vil be Jer med tre hurraer – jeg tæller til 3 og saa raaber vi – samles i ønsket om og viljen til at denne slægt maa kulminere omigen og omigen og omigen.«

Vibeke Malthe-Bruun, som var en af hovedkræfterne bag denne familiefest, var en kær gæst i undertegnedes barndomshjem, kusine som hun var til min Far. Jeg har fornemmet, at den ret så store kreds af kusiner og fætre i det Stefan Zweig'ske Verden-af-Igår-København havde det særdeles fornøjeligt i den lille by's verden af baller og selskaber, da de var unge. – Hun sagde altid efter middagens afslutning: »Dette var en middag, jeg længe vil mindes!«

Jeg tror, vi er mange, der efter festen på Øregaard, har sagt i hendes ånd: Dette var et slægtsmøde, vi længe vil mindes.

Mindelserne viste sig i hvert fald at være så holdbare, at man i Berlingske Tidende for lørdag den 27. august 1988 kunne læse følgende notits:

»425 efterkommere efter etatsråd A.N. Hansen og hans hustru Emma Eliza Grut samles i denne weekend på Clausholm Slot ved Randers til familiefølge. I foråret udsendtes opfordringer til samtlige efterkommere, ca. 1200, og der møder nu til formiddag deltagere fra hele verden. De store grene af stamtræet i Sverige og England er smukt repræsenteret.

Ældste deltager er op imod 90 år, og den yngste er født indenfor den sidste måned. Familien samles til frokost i et stort telt i slotsparken, og i eftermiddag er der koncert i kongesalen, hvor familiemedlemmer spiller. I aften er der middag med dans.

Det er Ruth og Henrik Berner, der har stillet deres hjem til rådighed for arrangementet, hvor følgende står som indbydere: Ruth Berner, Mette Bjerglund Andersen, Elizabeth Westenholz, Ingeborg Westenholz, Henrik Knudtzon, Hans Jørgen Knudtzon og Harald Grut. De understreger, at det har været væsentligt at også de yngste mødte op for på denne måde at få lejlighed til at blive delagtiggjort i den livskraftige slægts traditioner og sammenhold.«

Og sandelig, om ikke samme avis dagen derpå fulgte op med et kort reportage-indlæg:

»For en slægtsforsker var der højgilde i går, hvis turen var gået forbi det idylliske Clausholm Slot ved Randers.

Repræsentanter for familierne Berner, Bremer, Westenholz, Moltke-Leth, Reventlow, Bokkenheuser, Bramsen, Zetterlund, Lewisohn, Grut, Plum, Reichhardt, Sveinbjørnsson, en eller flere fra familien Tuxen og hundredvis af andre med mere eller mindre eksotiske navne, havde nemlig viet hele dagen i går til gensidigt samvær i de smukke omgivelser.

En ting havde de alle til fælles. De er i familie med hinanden. I kraft af deres slægtskab med etatsråd A.N. Hansen og hans hustru Emma Eliza Grut var de inviteret til festlighederne på slottet, som var blevet stillet til rådighed af familiemedlemmerne Ruth og Henrik Berner.

»Der er kommet slægtninge fra samtlige af familiens otte grene,« fortalte Harald Grut, da Berlingske Tidende i går tog et smut forbi midt under det nøje arrangerede familiearrangement.

»Vi er 416 i dag. Den ældste er 93 og den yngste nogle få måneder. En enkelt er kommet hele vejen fra Argentina, og så er der ellers repræsentanter fra Sverige, Island, Norge, England, Vesttyskland, Frankrig, Schweiz, USA med flere. Vi har haft en dejlig dag i det gode vejr, og jeg er glædelig overrasket over, at så mange ud af i alt 1.200 levende familiemedlemmer dukkede op,« slutter Harald Grut.«

Helt korrekt: Det **var** en dejlig dag! Omgivelserne er jo herlige og vejret var i top; stemningen under frokosten i teltet formidabel, og koncerten ved Elisabeth og Peter Westenholz, der i Kongesalen spillede Schubert, Brahms og Chopin, var en vidunderlig oplevelse.

Udover at Erling Grut's sang fra 1957 atter blev sunget i let tilrettet form, blev der ved frokosten holdt fire taler, efter at de 416 værter havde hilst på de 416 gæster.

Først fik **Erling Grut** – den ældste tilstedeværende Grut-Hansen-efterkommer fra 4. slægtled – ordet:

»Kære HANSENER,

I Hans Konows Familiebog har jeg Nr. 87. Jeg hører derfor til de ældre Sager i Familien. Festkomitéen har bedt mig sige nogle pæne Ord, og det gør jeg gerne.

Først vil jeg, fra os alle sammen, sige Tak til Værterne RUTH og HENRIK BERNER fordi de så gæstfrit har åbnet deres smukke Hjem for denne Invasion af RUTH's Familie i alle Aldre. Selvom I nok gerne ser Gæster hos Jer, er dette Fremmøde så overvældende, at det næsten bør omtales i GUINNESS' Rekordbog.

At Familiemødet holdes i disse Omgivelser har sikkert bidraget til det store Fremmøde. Tilstrømningen har måske været større, end oprindelig antaget, og der har været Brug for stort Organisationstalent for at få det hele til at klappe.

Jeg foreslår, at vi til Gengæld klapper for Familien Berner, ældre og yngre.

Dernæst vil jeg gerne takke FESTKOMITÉEN for dens Indsats. Først med Undfangelsen af Idéen, og dernæst med at lade Idéen blive til Virkelighed, og ikke bare Snak.

Der er nu gået 31 år siden Familiemødet på Øregaard, og et nyt Møde var ønsket af mange, men ingen gjorde noget ved det, før disse prægtige Mennesker tog sig af det.

Og ydermere påtager de sig nu at lave en ny Udgave af Familiebogen, og jeg vil håbe, at der er så megen Samarbejdsvilje i Familien, at Arbejdet ikke bliver helt uoverkommeligt.

Må jeg bede Festkomitéens Medlemmer om at rejse sig, så vi kan se dem og beundre dem. Og de fortjener en Klapsalve.

Og så til FAMILIEN HANSEN.

De yngre i Familien undrer sig måske over den underlige Betegnelse for Familien. For os ældre er der ingen Tvivl om, hvad der menes.

For godt 100 År siden var det sådan, at Medlemmer af FAMILIEN HANSEN virkelig hed HANSEN. Det var, kan man sige, den ægte Vare.

Den daværende 2' Generation, 10 Søkende, havde utvivlsomt alle et Særpræg, nogle af dem var betydelige Personligheder, og de indtog en fremtrædende Plads i Datidens København.

I 2' og 3' Generation var der en Del, der tog Navneforandring, Pigerne giftede sig og fik andre Navne, og det ægte gamle HANSEN-Navn er i dag

næsten en Saga blot. Og dog er der, som sagt, for os ældre ingen Tvivl om, hvad der menes, når man taler om FAMILIEN HANSEN.

I min Barndom kendte så at sige alle Familiemedlemmer hinanden, og omgikkes hinanden. I dag er det naturligvis umuligt, de selskabelige Omgangsformer er anderledes, og Familien er spredt over hele Kloden. Man kan håbe, at dette Familiemøde kan skabe mange nye Kontakter.

Det er blevet mig fortalt, at en god Ven af Familiens 3' Generation – mine Forældres Generation – som altså ikke selv var en HANSEN, men en stor Beundrer af Familien, skal have sagt, at når han betragtede de unge i Familien – altså min Generation – syntes han s'gu, at Øllet var blevet noget tyndt.

Nu ved jeg ikke, om han havde særlig Forstand på Øl, og det sete afhænger jo af Øjnene, der ser. Så hans Bedømmelse kan måske tolkes på den Måde, at det Særpræg, der var hos »de gamle«, det var der ikke mere, det var det han savnede.

Og det er jo heller ikke nødvendigt eller ønskeligt. Men en Generation, der omfatter Navne som KAREN BLIXEN og PIET HEIN, for blot at nævne to, har nu ikke noget at skamme sig over.

Ved Familiens Ekspansion tilføres nyt Blod, og det er godt og nødvendigt, for at FAMILIEN HANSEN kan trives, som vi ser det her i dag.

Jeg foreslår, at vi råber et Hurra for Familiens fortsatte Trivsel, tre korte og et langt.«

Som det skete på Øregaard i 1957, således også på Clausholm i 1988: **Piet Hein** holdt tale til slægten:

»Tak for denne strålende og tiltrængte lejlighed til at komme »tilbage i den ånd, hvori vi er født« – for at sige det med et udtryk af *Andreas Nicolais* og *Emma Elizas* 9., og 3. sidste barn *Louis*, kaldet onkel *Louis* med tydeligt udtalt S, nemlig på engelsk.

Vi har vist alle en stærk følelse af en meget bestemt ånd, som må kunne specificeres nærmere. Jeg prøvede ved slægtsmødet for 31 år siden at beskrive den, meget generelt, sådan:

To store egenskaber frem for alt,
de mange andre dyder ufortalt,
har gennem tiden gjort os Hansner stærke:
Dét faktum, at vor slægt er Jordens Salt,
samt den charmerende beskedenhed,
vi bærer dette med, idet vi ved,
at dét må alle folk jo dog bemærke.

In honour of the English speaking Hansens, present at this family reunion, and in spite of energetic help from a large number of other Hansens, I came down with this bleak translation:

Two great outstanding qualities, before
our other virtues, skills and gifts galore,
gave this our Hansen tribe our strength of yore
that we're the Salt of all the Earth or so,
and that we're deeply modest – since we know
that such great excellence will always show.

Denne beskedenhed og denne prætension har en naturlig organisk sammenhæng: det er jo en svaghed, når en ting behøver at siges, og hvadenten man overdriver den eller underdriver den, er det også en svaghed. Og det er ikke noget at leve på, men at leve op til.

Dette med Jordens Salt er ikke noget objektivt, men det er noget. Det er slet ikke *dét*, at vi har de eneste rette meninger, eller for resten overhovedet de samme meninger. Det er ikke *dét*, *vi mener*, det er snarere *dén måde*, vi mener det på.

Det ligger lisom i forlængelsen af *dén* fælles egenskab, at vi – i bogstavelig mening – taler *dét* samme sprog nemlig Dansk, eller Engelsk, som jo er en slags ultra-vestjydsk. For, også i nyancer taler vi samme sprog. Jeg føler, at der kunne gå mange, mange generationer, og så kunne vi mødes og sige: Goddag igen, jeg har kendt dig i århundreder.

Menneskelivet er for en stor del samlivet. Det kan siges individuelt om menneskene – som globalt om nationerne:

Co-existence

Or

No existence.

Det gælder i nuet, og det gælder bagud og fremad i tiden. Jeg oplevede det på en særlig måde i de år, da jeg med et datidigt udtryk blev flygtet – og blev henvist til levevilkår, som gav mig følelsen af samhørighed med mennesker langt bagud i tiden og med jorden, – og prøvede at nedfælde det i et digt, som jeg skal slutte med her i taknemmelighed overfor slægten i vid betydning og med mere nærværende adresse.

Jeg graver i den stride jord,
hvorpå jeg som landflygtig bor.
Jeg lirker ved de tunge sten
og får dem læmpet én for én.

Min hånd er hjemmevant og tryk,
som står der bag min krumme ryg
en tusindårig bondeånd
og fører spaden i min hånd.

Der mindes mig så myndigt om
det bondefolk, hvoraf jeg kom,
som delte jordens levekår
igennem klodens dyb af år.

Et folkefærd. En folkefærd.
En færd, som færdes nu og her.
Der sendes mig et kraftens ord
i striden med den stride jord.

At rydde jord for stene
det gør man ikke ene.

Tak!«

Og som det også var tilfældet på Øregaard i 1957, begav det sig på Claus-holm, at Formanden for The Anti-Hansen League gjorde slægten ære med sin tilstedeværelse; **Ernst Bramsen** holdt følgende tale:

»Vi »anti-hansner« har jo en del privilegier. For mange år siden var jeg til en kongres i London, hvor Winston Churchill holdt foredrag for os om det at holde tale, – og han sagde indledningsvis: »Gentlemen ...« – (det var dengang, i de gode gamle dage, hvor der kun var herrer med til den slags sammenkomster,) »there is a thing that I want to warn You against, that is improvised speeches. – They are never worth the paper on which they are written!«

Og nu vil jeg holde en lille improviseret tale!

Da Harald Grut for nogen tid siden spurgte om jeg kunne tænke mig at sige et par ord, så slog jeg mig i tøjret, men jeg gav da efter, for i min høje alder er det jo sådan, at man ikke har så meget at skulle ha sagt længere derhjemme eller de steder, hvor man kommer. Men når man bliver opfordret til at skulle tale, – så har de sgu at holde kæft alle sammen!

Der så jeg min store chance og jeg kunne ikke stå for fristelsen til at sige ja! Jeg har det ligesom Oscar Wilde: »I can resist everything except temptation.«

Men da han så havde lagt røret på, blev jeg lidt klam og kom til at tænke på en historie som en ven af mig (for resten herovre fra det jyske) fortalte om hans rektor. En af drengens venner spurgte rektor, om han kunne få fri førstkommande torsdag, da han skulle til sin onkels begravelse. Og så sagde rektor: »Ja min ven, når du be'r om at få fri på torsdag i anledning af din onkels begravelse, så må jeg jo give dig lov. Men jeg havde unægtelig hellere set, at det havde været en mere nærtstående person.«

Det kan jeg jo bruge, for jeg havde jo hellere set at der i dag havde stået en mere nærtstående person end mig her foran Dem, mine damer og herrer. – Nå nej, vi er dus alle sammen, det si'r man da i hvert fald. – I morgen er vi De's igen, – i hvert fald nogle af os. Sådan er det her i tilværelsen.

Men så tænkte jeg ved mig selv, at i grunden er jeg jo ganske nærtstående, for jeg har været gift ind i denne hæderkronede familie i over 50 år. Vi har haft guldbryllup og vi er blevet oldeforældre. Til en Hansen selvfølgelig. Og så er man jo ret nærtstående.

Når jeg kigger tilbage i min egen familiehistorie, så havde jeg også en oldefar, der var knapt så berømt som A.N. Hansen, men han var i lære hos A.N. Hansen på Bodenhoffs Plads, hvor han kom sammen med A.N. Hansen og hans svoger Mansell, der var gift med Emma Eliza's søster, – også en frk. Grut, og så var der de to Hambro'er. På denne læreplads blev min oldefar opdraget – det var en ganske glimrende læreplads. Mange år efter, da han havde været i Amerika, kom han tilbage og stiftede et forsikringsselskab – det var i 1864 – Nye Danske – og der havde han en kreds af fremtrædende forretningsfolk til at bakke sig op. Blandt dem var A.N. Hansen. Men det gik ikke så godt i begyndelsen og på den første generalforsamling var han udsat for nogen kritik. Og den der var værst ved ham, det var A.N. Hansen. Og det endte med at A.N. Hansen tog sine aktier op af lommen og smed dem på bordet i raseri. Og så sagde han, at dem der gad jo kunne samle dem op. Og der var nogle, der tog ham på ordet! Og det har de for resten ikke fortrudt. Det gik meget godt hen ad vejen, men det var, som der stod i Nye Danske's jubilæumsskrift for 1914, da det blev 50 år, uheldigt for det forholdsvis unge selskab, at have en så fremtrædende mand som A.N. Hansen som modstander.

Det har jeg læst mig til senere. Men da jeg kom ind i familien vidste jeg ikke så meget om alt dette her. Jeg mødte en masse flinke, og hyggelige og kloge mennesker. Mange af dem er jo ikke mere nu. Men der var én ting, som jeg opdagede gik igen hos kolossalt mange, og det var dette temperament, – det A.N. Hansenske temperament. Der stod engang, at havde han ikke haft dette vanskelige sind, så havde han ubestridt været den første forretningsmand i

Danmark. Men han havde et vanskeligt sind, og det er altså gået igen i generationer. Det opdagede jeg meget hurtigt og det var årsagen til, at jeg stiftede The Anti-Hansen League. Det var nødvendigt for os der var indgiftede.

Vi måtte stå sammen mod denne stærke familie, men jeg vil gerne sige, at det er hel forkert, at jeg er præsident for denne league, for den er nemlig *ophævet!* Det har jeg selv gjort for år tilbage, fordi der ikke længere er brug for den. For det første har den store pædagogiske indsats, som ligaen har ydet, sat sine spor, og for det andet er der jo sket det, at der er kommet meget, – og meget dejligt, – fremmed blod ind i familien. Jeg kan ikke tale for alle grene af familien, men jeg kan tale om min egen og de tre generationer, der kommer efter min kone Ebba og mig. Der kan jeg se, hvor godt det placide Bramsenske blod har haft sin indflydelse. Temperamentet er meget dulmet, – det er næsten væk.

Men jeg håber, for nu at blive ved min egen lille gren af familien, at de vil arve nogle af de fornemste Hansenske egenskaber, som både fandtes hos A.N. Hansen selv, men så sandelig også i senere generationer.

Og så er det jo heller ingen skade til, hvis *mine* smukke egenskaber slår en lille smule igennem. Det vil jeg også ønske for de andre grene af familien, og jeg har megen lyst til at bede dem der er »ikke-Hansner« om at rejse sig. Vi er jo næsten lige så pæne som Hansen'erne. Skal vi »ikke-Hansner« ikke tage vore glas og tømme det, og sige tak fordi vi har fået lov til at være med til denne store begivenhed!«

Afslutningen på talerne i teltet på Clausholm leveredes af **Mikael Bernhoft**, som på mødrende side er af 5. slægtled og på fædrene side er af 6. slægtled:

»Dengang vi var børn og sku' hjælpes på vej
vi lærte: »En Hansen er noget for sig«.
Lidt svært at forstå – og jeg undred' mig tit,
vi ligner jo ganske et dansk gennemsnit.
Men her ta'r man fejl og har glemt for så vidt,
at forskellen er, at vi navnet fik smidt.

Normalt er man Hansen fra start og til slut,
medmindre det altså skal vær' comme il f(a)ut.
Så dropper man Hansen og kvikt, resolut;
den Hansenske slægt bliver omdøbt til Grut.
Det trick det var smart og gav straks resultat.
Det Hansenske navn fik nu helt nyt format;
på bonede gulve i olie det gled.
Det hurtigt blev glemt, at Hansen de hed.

Er nogen i tvivl om vor fornemme æt,
så tal lidt om fortid – beskedent, diskret;
sig Øregaard, Kokkedal – ja sig lige ud
vi ejed' det hele – men Herrestegud
som om det at eje kan gøre én fin.
Lad Jannie og Christian være til grin.
Vi overfor samfund har finhed bevist;
det hele blev solgt – og fortjenesten spist.

Hvad forfædre spinked' og spared' i smug,
det sørged' vi for kom ud i forbrug.
Det er faktisk os som fik danskerne lært,
at dette med livsstil er ikke så svært.
Man knejser med nakken og ta'er en cigar,
og bruger i øvrigt langt mer' end man har.

Vi stolte kan være af slægt og af rod.
Vi var jo de første som rigtigt forstod,
at kunsten at hæve sig selv et par trin
blot drejer sig om at ku' bilde sig ind.

Vi Hansner har livskraft – vi ved at begå's.
Vi æder og drikker – det ses på vor mås.«

Efter dette såre vellykkede familiemøde spurgte mange, om der nu skulle gå mere end 30 år, før slægten blev samlet på ny. I første omgang var svaret herpå, at det måtte være rimeligt at stile efter et nyt familiemøde omkring etatsrådets 200 års dag i 1998.

Men så længe kom slægten ikke til at vente, thi allerede i foråret 1990 modtog slægten tilbud om atter at samles på Københavns Børs fredag den 24. august 1990. Under overskriften »HANSEN på BØRSEN« inviterede **Klavs Olsen** slægten til middag og bal på Børsen: »Da Frederik d. 7. i 1855 solgte Christian d. 4.'s børsbygning til Grosserer-Societetet, var det efter forhandlinger med A.N. Hansen, som blev den første formand for Societetets Komité efter købet. – I dag ejes den historiske bygning af Det Danske Handelskammer, hvis nuværende formand Klavs Olsen – en A.N. Hansen efterkommer i femte slægtled – hermed inviterer slægten til (i sommertøj) at samles på Kjøbenhavns Børs.«

Slægten var ikke sen til at modtage tilbuddet; omkring 250 personer mødte op til en festlig buffet ved runde borde i den pragtfulde børssal og siden var

der HANSEN-bal til Kongekildens Jazzorkester. – Det blev en festlig aften i de smukke, historiske omgivelser, takket være initiativet fra den formandsstol, som efter så mange år atter var udfyldt af en HANSEN.

Idéen om at fejre A.N. Hansen's 200 års dag måtte naturligvis føres ud i livet og de mangfoldige drøftelser herom mundede ud i, at Familien Westenholz generøst stillede deres hjem, MATTRUP til rådighed. En festkomité bestående af Elisabeth Westenholz & Preben Steen Petersen, Lene & Henrik Knudtzon, Hans Jørgen Knudtzon, Helle Skjerbæk & Knud Frederiksen samt Kirsten & Klavs Olsen tilrettelagde fejringen af Stamfaderens 200 års fødselsdag til lørdag den 12. september 1998, hvor ca. 370 slægtninge samledes på det gamle smukke gods.

Også ved den lejlighed foldede slægtens retoriske evner sig ud, og første taler var **Kjeld Moltke-Leth**, som derved trådte i de gode fodspor fra tidligere fester, som hans morbrødre Edmund og Erling Grut så smukt havde formet:

»Kære slægtninge,

Jeg er født i 1938 og repræsenterer femte slægtled.

Ingen fra dette slægtled har oplevet vor stamfader. Tættest på er nok øjenlæge Karsten Knudtzon, der blev født i 1911, 38 år efter A.N. Hansens død. Hvem der er yngst i slægtledet er lidt usikkert, idet stamtavlen er fra 1970. Men måske er det Hugo Grut's søn Thomas, født i 1967.

Vi boede under Krigen i Sorgenfri, ikke langt fra min mormor Mary Grut og morfar generalmajor Torben Grut, der i 1907 havde arvet Hummeltofte fra sin far Edmund Grut, øjenlægen, der var næstældste søn af A.N. Hansen.

Når jeg husker tilbage på min barndom og min opvækst i nærheden af Hummeltofte, så var den præget af hyppige familie-sammenkomster, som jeg senere fandt ud af, hovedsageligt skyldtes min mors kusiners og fætres besøg fra Magleås og Aasebakken. Det var Aage Westenholz'erne og Lenart Grut'erne, der drog på besøg hos hinanden.

Jeg og min bror tilhørte imidlertid generationen efter alle disse horder af tanter og onkler, og jeg tror at Verden netop i efterkrigstiden gradvist ændrede sig lidt, således at vi børn ikke oplevede samme tætte samkvem med vore halvkusiner og fætre, men automatisk ledtes ud på det mere »åbne marked« for venskaber og bekendtskaber, hvilket vi knapt var bevidste om, end-sige fortrød eller higede efter.

Sådan blev det bare.

Men ofte skete det siden hen, at man mødte nogen, der fortalte, at »vi er skam i familie«! Og det var næsten altid nogen fra min mors side, Grut-Hansen slægten, idet denne var langt større end min fars slægt.

Jeg husker eksempelvis A.N. Hansen familietræffet på Hellerup Klub i

1957, hvor jeg gik til studentereksamen. Jeg havde fået en 12-årig pige til bords, der var meget mere »inde i« stamtavlen end jeg selv. »Jeg er nr. 366, og tænk, véd du ikke hvilket nummer du har?« Da vi senere på eftermiddagen mødtes til havefestenovre på Øregaard, havde jeg imens spurgt min mor om mit nummer, så jeg kunne møde hende med oprejst pande og sige: »Nr. 197 kvitterer for en hyggelig frokost«.

Siden da har jeg været rimelig bevidst om, hvordan familien hang sammen, og gennem min morbror Erling Grut har jeg fået indpodet en glæde og en kærlighed til vor slægt, som jeg nødig vil miste. Det er mit ønske, at denne bevidsthed på en naturlig måde vil forplante sig til sjette og syvende slægtled, således at lidt af denne glæde kan give rentes rente.«

Herefter talte **Mikael Bernhoft**, men da hans tale var baseret på stikord, er den desværre ikke bevaret; hans tale var dog endnu en videreførelse af de gode traditioner ved disse familiemøder, hvor han for anden gang glædede os med sine muntre ord.

Som repræsentant for de yngre slægtled talte **Frederik Ejlers** på egne og sønnens vegne:

»Egentligt skulle min søn Niels på 4 have stået her, for som jeg har forstået det, repræsenterer han og jeg den yngre del af slægten, nemlig syvende og ottende slægtled.

Han ville nok have spurgt: Hvad foregår der her; hvem er alle disse glade mennesker i deres pæne tøj?

Er det virkelig vores familie?

Familie er for ham personer, man kan sætte et ansigt på.

Mere ligner vi, der er samlet her i dag, det vi er, nemlig ganske almindelige HANSEN'ER fra ind- og udland, som vi møder hinanden på en færge, den gang man kunne det, eller på en gågade lørdag formiddag.

Oplever vi nærhed her i dag, er det måske mellem dem, vi i forvejen kender og føler os i **familie** med.

Men **kan** vi forvente at opleve familiær nærhed, når det ikke er en familie der mødes, men en slægt?

En slægt der kalder sig HANSEN, selvom de færreste af os hedder HANSEN og måske slet ikke bryder sig om tanken om at hedde HANSEN – uden at der naturligvis er noget vejen med at hedde HANSEN.

HANSEN.

Det er jo et navn, alle kan stave til.

Næppe, her er jo tale om en gammel slægt, der som jeg forstår kan føre sine rødder langt tilbage. Jeg tilhører syvende slægtled, og det er i sig selv en fascinerende tanke at være kvist på så stort et træ.

Personligt gik det op for mig, at jeg tilhørte en slægt, da jeg som 10 årig

midt i en historietime for øjnene af hele klassen fik meddelt, at jeg var i familie med min historielærer.

Forestil Jer den blanding af frygt og stolthed, der går gennem en lille dreng i sådan et øjeblik.

Frygt for hvilke konsekvenser dette nye og uventede familiebånd måtte have, og stolthed over at være i familie med en værdsat lærer.

Men nok mest af alt undren over, hvordan denne nye alliance kunne opstå tilsyneladende ud af det blå.

Hvordan kan man være i familie med nogen, man ikke kender?

På den måde opdagede jeg, at jeg er en del af en slægt.

Ikke at jeg dengang forstod den egentlige sammenhæng. Det er nok noget, der først er gået op for mig, da jeg selv stiftede familie.

En ting er at vide, man tilhører en slægt, en anden ting er at forstå den egentlige sammenhæng mellem en selv, ens nære familie – og så **slægten**.

At kunne genkende små træk hos personer, man ikke kender, der gør at man kan se, at **det** må være en fra slægten.

Den evne havde jeg ikke som 10 årig, og formodentlig heller ikke i dag.

Det er nok en evne, der kan opøves gennem deltagelse i mange arrangementer som dette.

At kunne se den måske lidt krumme næse, eller spidse hage, der kendetegner en ægte HANSEN.

Selv har jeg aldrig fået denne evne demonstreret, det har derimod min kone Merete. Ved slægtens sidste møde på Børsen blev min kone Merete venligt standset af en ældre slægtning, som hun ikke kendte, der spurgte, om hun ikke også var en **Brun???**

Det kunne min kone bekræfte (den gang var hun endnu ikke blevet en HANSEN).

Hvordan denne ældre slægtning kunne gøre denne endog meget præcise iagttagelse, er for mig stadig en gåde. Men udtryk for kendskab til slægtens særlige kendetegn, må man sige det er!

Når vi mødes her i dag, er det naturligvis for at hilse på hinanden, men måske også af nysgerrighed efter at undersøge særlige kendetegn ved os selv. – Og dermed måske opnå evnen til at overskue slægten.

Jeg vil gerne takke for, at jeg fik ordet og ønske alle en god jagt – i vores fælles søgen efter skjulte kendetegn hos hinanden. Men nok mest af alt opfordre til at udvise glæde og kærlighed, så denne dag kan blive en tæt familiebegivenhed og ikke et reserveret slægtsmøde.

Jeg synes, vi skal udbringe en skål for en god og oplevelsesrig fest.«

Herefter lakkede frokosten mod enden, men inden da blev der lejlighed til under søstrene Elisabeth og Ingeborg Westenholz's sikre musikalske ledelse

at afsynge en række udvalgte Piet Hein tekster fra hans geniale GRUK-univers.

Og som rosinen i pølseenden overtog **Klavs Olsen** styringen af mødets afslutning med bortlodningen af den fotostat af Stamfaderens Maleri (fra Børsen), der hidtil opmærksomt havde overvåget slægtsmødets forløb.

Alle drog hjem fra MATTRUP med endnu et minde om et pragtfuldt slægtsmøde – men én slægtning drog tillige hjem med en kopi af Stamfaderens Portræt, det portræt, der pryder denne bogs forside.

Som det fremgår, har Slægten Hansen gode traditioner for sammenhold og fest. Det er håbet hos redaktionen af denne bog, at udgivelsen af denne 3. udgave af Hans Konow's banebrydende værk i 50-året for den første HANSEN-fest kan inspirere til videreførelse af slægtens sammenhold og til afholdelse af nye sammenkomster.

Gennem det seneste halve århundrede er det lykkedes at samle slægten talstærkt fire gange, som ovenfor beskrevet – alle fire gange var festlige succeser.

Men undertegnede kan bekræfte, at også mindre sammenkomster blandt HANSEN-slægtninge er fornøjelige, dynamiske og opbyggelige; møderne blandt de slægtninge, der står bag denne bogs enorme data-mængde, var lige så festlige, som de stort anlagte møder var det. Det er altid spændende, når slægten mødes, men naturligvis er det en helt særlig oplevelse med de store slægtsmøder. Lad mig derfor afslutningsvis udtrykke håbet om, at slægten vil fortsætte de gode traditioner, således at det igen og igen må kunne siges, at

FAMILIEN HANSEN FESTER!

Hans Jørgen Knudtzon